

Arrest

nr. 295 358 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 april 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 287 459 van 12 april 2023.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2023 treft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Polbruno op 01.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: A. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...).1996

geboorteplaats: Onbepaald

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, alias: A. S. (...) (...).1995 Eritrea, A. S. (...) (...).1900 Eritrea.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

[x] 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

[x] 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat hij reeds een marked status heeft verkregen in Zwitserland, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

[x] Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

[x] Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: A. S. (...) (...).1995 Eritrea, A. S. (...) (...).1900 Eritrea en A. (...) (...).1996 Eritrea.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 05.01.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.12.2022 dat hem betekend werd op 29.12.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Zwitserland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Zwitserland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: A. S. (...) (...).1995 Eritrea, A. S. (...) (...).1900 Eritrea en A. (...) (...).1996 Eritrea.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 05.01.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.12.2022 dat hem betekend werd op 29.12.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend. Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Zwitserland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Zwitserland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 4 maanden in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: A. S. (...) (...).1995 Eritrea, A. S. (...) (...).1900 Eritrea en A. (...) (...).1996 Eritrea.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 05.01.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.12.2022 dat hem betekend werd op 29.12.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

7° Betrokkene heeft tijdens zijn ondervraging met dat punt, verborgen dat hij zijn vingerafdrukken heeft gegeven in een andere lidstaat na een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Zwitserland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 01.04.2023 dat zijn vingerafdrukken reeds in Zwitserland werden afgenomen, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. G. (...), Technisch Deskundige, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van PZ Polbruno, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, A., S. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 01.04.2023. (...)

Uit de bewoordingen van de bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Blijkens het voorliggende verzoekschrift wordt enkel beroep ingediend tegen de in de bijlage 13septies vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg de eerste bestreden beslissing.

Op 1 april 2023 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 2 april 2023 ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door PZ Polbruno op 01.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1996

geboorteplaats : Onbepaald

nationaliteit : Eritrea

In voorkomend geval, alias: A. S. (...) (...)1995 Eritrea, A. S. (...) (...)1900 Eritrea.

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied⁽¹⁾.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.12.2022 dat hem betekend werd op 29.12.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de

Dient Vreemdelingenzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

*Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"*

Bij arrest met nummer 287 459 van 12 april 2023 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen de eerste bestreden beslissing, verworpen.

Op 1 mei 2023 is de verzoeker naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet. Hij is zonder verzet vertrokken naar Zwitserland.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen slechts voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de thans voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker op 1 mei 2023 werd verwijderd naar Zwitserland, in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg rijst de vraag naar het actueel belang bij de gevraagde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat thans reeds volledige uitvoering heeft gekregen en geen invloed meer heeft op de rechtstoestand van de verzoeker.

Ter terechtzitting wordt deze vraag in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker heeft hierop aangegeven te volharden in het enig middel dat is gericht tegen het bestreden inreisverbod, en stelt dat er geen belang meer is wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad beklemtoont dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van een verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149).

Gelet op het feit dat de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk stelt dat de verzoeker thans geen belang meer heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bestreden bijlage 13septies, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet getuigt van het rechtens vereiste belang.

Het beroep is derhalve, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, niet-ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2023, dit is de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 1 april 2023 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (hierna: de bestreden beslissing).

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Daarnaast maakt de verzoeker ook gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

Concernant l'article 3 de la CEDH, le requérant s'en réfère aux développements exposés ci-dessus.

2.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.12.2022 dat hem betekend werd op 29.12.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque : 1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour; 2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2 La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire⁸. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

4.

L'obligation de délivrer un ordre de quitter le territoire à un étranger se trouvant dans l'une des situations prévues à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980 ne doit pas s'entendre comme s'imposant de manière automatique et en toutes circonstances.

Ainsi, les mesures sont tout à fait disproportionnées et constitutives d'erreur manifeste : alors même que le requérant n'a strictement aucun antécédent en Belgique et qu'il vient pour demander l'asile en fuyant un pays rongé par la guerre civile, il reçoit un ordre de quitter sans délai, une interdiction d'entrée de deux ans et est placé en rétention administrative, ce qui manifeste une volonté de dissuader le requérant d'introduire toute demande d'asile en Belgique.

De plus, bien que retenu par la police de Bruxelles, le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation. Les décisions ne contiennent ainsi aucun détail à ce sujet et pourraient être opposées à tout étranger en séjour précaire.

Le droit d'être entendu n'a pas été respecté alors que le requérant disposait d'éléments à faire valoir par rapport à sa situation administrative.

La partie requérante fait également grief à la partie défenderesse d'avoir opté pour une sanction sévère, à savoir une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, le simple fait de venir sans visa sur le territoire et de n'y avoir pas d'adresse justifierait un bannissement de celui-ci durant deux ans, ce qui est constitutif d'erreur manifeste.

L'interdiction d'entrée est illégale."

4.2. Beoordeling

4.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

4.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen

uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de beslissing tot verwijdering van 1 april 2023 gepaard gaat met dit inreisverbod en er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2022 dat hem dezelfde dag werd betekend.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van twee jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

De verzoeker betoogt dat een inreisverbod een motivering vereist die verschilt van deze van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft aan dat in het voorliggende geval de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op elk punt identiek zijn, terwijl het om verschillende juridische akten gaat. De verzoeker acht de motivering van de bestreden akte duidelijk onvoldoende nu enkel de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten worden herhaald.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in het bestreden inreisverbod als juridische grondslag artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet wordt aangeduid. Op dit punt is alvast de motivering in rechte van het bestreden inreisverbod niet identiek aan de motieven van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt tevens als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”* Dat bepaalde andere motieven gelijkluidend zijn aan deze die tevens in het bevel om het grondgebied te verlaten zijn opgenomen, betekent *an sich* nog niet dat het bestreden inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raad arrest met nummer 139 936 van 27 februari 2015, dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien kan in het arrest waarnaar de verzoeker verwijst niet worden gelezen dat het inreisverbod wordt vernietigd omdat het gelijklopende motieven bevat aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven en waar hij gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het administratief dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

4.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldigheidsduur van twee jaar:

“Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

4.2.5. De verzoeker benadrukt dat het inreisverbod het *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod zijn bestaansreden verliest wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Gelet op wat hoger onder punt 3. werd uiteengezet, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2023 niet wordt vernietigd zodat niet verder moet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese.

Bovendien wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet:

“wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied⁽¹⁾.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.”

Bij arrest met nummer 287 459 van 12 april 2023 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen. De Raad zette in dit arrest onder meer het volgende uiteen:

“Uit de stukken van het administratief dossier, met name het “Eurodac search result”, blijkt dat verzoeker een marked status heeft verkregen in Zwitserland, hetgeen betekent dat verzoeker daar internationale bescherming geniet. Dit wordt door verzoeker niet betwist of weerlegd. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat hij statushouder is in Zwitserland.”

De aan de verzoeker opgelegde en inmiddels reeds uitgevoerde verwijderingsmaatregel geldt dus enkel voor het Belgische grondgebied. Hieraan kan derhalve geen inreisverbod met Europese dimensie worden

gekoppeld, hetgeen ook blijkt uit de uiteenzetting in de bestreden akte dat het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België wanneer de betrokkene in het bezit is van een verblijfstitel afgeleverd door één van de Schengenlidstaten. Dat het een inreisverbod betreft dat beperkt is tot het Belgische grondgebied, wordt door de partijen ter terechtzitting niet betwist.

4.2.6. De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing disproportioneel is, hij benadrukt dat hij geen antecedenten heeft in België, dat hij hierheen kwam om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en een land in burgeroorlog te ontvluchten en dat hij niettemin een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en een inreisverbod van twee jaar krijgt en dat hij administratief wordt vastgehouden. De verzoeker ontwaart hierin een wil om elk verzoek om internationale bescherming in België af te raden.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de kritiek van de verzoeker op de beslissing tot vasthouding en op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op wat hoger onder punt 1 werd uiteengezet, onontvankelijk is. Deze beslissingen maken niet het voorwerp uit van het beroep. De Raad is bovendien hoe dan ook niet bevoegd wat de beslissing tot vasthouding betreft.

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. (...)

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, staat het bestreden inreisverbod er niet aan in de weg dat de verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

In het bestreden inreisverbod wordt in dit verband nog als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.”

De verzoeker gaat nergens in op deze pertinente motieven. Hij licht niet in het minst toe waarom hij nog geen verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend.

Waar de verzoeker benadrukt dat hij een land in oorlog ontvluchtte, wordt er nogmaals op gewezen dat het territoriaal toepassingsgebied van het bestreden inreisverbod beperkt is tot het Belgische grondgebied. De verzoeker geniet internationale bescherming in Zwitserland en kan zich naar Zwitserland begeven.

Waar de verzoeker in dit verband nog de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wordt gewezen op het volgende.

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke, doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2023 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In zijn verzoekschrift bevestigt de verzoeker dit ook. Indien de specifieke situatie in het licht van artikel 3 van het EVRM de verweerder verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal de verweerder *ipso facto* ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen.

Er kan dan ook dienstig worden verwezen naar hetgeen de Raad in zijn arrest met nummer 287 459 van 12 april 2023 heeft uiteengezet en waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, werd verworpen:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. RvV 260 452 - Pagina 5 van 6 144.754).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

3.3.5. Uit de stukken van het administratief dossier, met name het “Eurodac search result”, blijkt dat verzoeker een marked status heeft verkregen in Zwitserland, hetgeen betekent dat verzoeker daar internationale bescherming geniet. Dit wordt door verzoeker niet betwist of weerlegd. Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van verzoeker dat hij statushouder is in Zwitserland.

Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in deze enkel wordt beoogd verzoeker over te dragen aan Zwitserland op grond van artikel 7, eerste lid, 10° van de Vreemdelingenwet en dit ingevolge een bilaterale overeenkomst tussen de Benelux en Zwitserland. Dit wordt ondersteund door de stukken in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in het kader van een bilaterale terugname al contact werd opgenomen met de Zwitserse overheden voor verdere praktische afspraken (e-mail van 5 april 2023 met aangehechte vraag om bilaterale terugname).

Zoals dit ook duidelijk wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, is de bestreden beslissing geen titel om verzoeker naar Eritrea te verwijderen en is er op geen enkele wijze sprake van een terugzending naar Eritrea. Ter terechtzitting wordt dit nogmaals bevestigd door de verwerende partij, zoals genoteerd in het proces-verbaal: “De verwerende partij bevestigt dat enkel de overdracht naar Zwitserland wordt beoogd en niet naar Eritrea.”

Op de terechtzitting wordt de raadvrouw van verzoeker op het voorgaande gewezen. Zij stelt vervolgens in de plaats dat verzoeker ook niet wil terugkeren naar Zwitserland en hier in België asiel wil vragen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat artikel 3 van het EVRM werd onderzocht in het licht van een terugkeer naar Zwitserland waarbij terdege wordt gemotiveerd: “Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

De Raad stelt vast dat verzoeker ook nu zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting nalaat in concreto uiteen te zetten waarom hij niet kan terugkeren naar Zwitserland. Het louter “niet willen” terugkeren kan bezwaarlijk aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige

gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin. De loutere vrees van verzoeker voor een risico op schending van artikel 3 van het EVRM volstaat niet. Verzoeker brengt geen concreet element bij waaruit een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Verder blijkt ter terechtzitting dat verzoeker tot op heden nog steeds geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het betoog in het verzoekschrift en ter terechtzitting dat verzoeker zich tevergeefs al een aantal keren naar de DVZ heeft begeven en verloren loopt in de procedures overtuigt niet nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het gesloten centrum de terugkeerambtenaar hierover heeft aangesproken en dus in contact staat met iemand die hem hierin verder wegwijs kan maken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld: "Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM." Zoals reeds vermeld, verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij reeds internationale bescherming geniet in Zwitserland. Er is geen enkele aanwijzing dat verzoeker ook maar enig risico zou lopen om na een overdracht aan Zwitserland door dit laatste land te worden uitgewezen naar Eritrea, dat de internationale bescherming die Zwitserland biedt niet daadwerkelijk of effectief zou zijn of dat verzoeker in dit land geen voldoende waarborgen zou genieten om te voorkomen dat hij zal worden verwijderd van het Zwitsers grondgebied zonder grondig en inhoudelijk onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. In de voorliggende omstandigheden blijkt geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing de concrete risico's van een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst Eritrea diende te onderzoeken.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Deze overwegingen worden hierbij bevestigd. De Raad stelt vast dat ook thans, in het enig middel, niet wordt toegelicht welke slechte behandelingen de verzoeker zou vrezen in Zwitserland.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan overigens niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien het bestreden inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing, noch een verwijdering van het grondgebied gelast, maar dat het *in casu* enkel inhoudt dat het de verzoeker verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het Belgische grondgebied of te verblijven op het Belgische grondgebied.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. De verzoeker betoogt dat hij, hoewel hij werd aangehouden door de politie, niet op een serieuze manier werd uitgenodigd om in detail zijn situatie uiteen te zetten.

De verzoeker betwist evenwel niet dat hij "werd gehoord door PZ Polbruno op 01.04.2023" zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

De verzoeker beklagt er zich thans wel over dat hij niet op een serieuze manier werd uitgenodigd om zijn situatie gedetailleerd uiteen te zetten, maar hij laat na *in concreto* toe te lichten welke verdere details hij graag nog had meegedeeld en waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen

verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van twee jaar.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot de theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een inreisverbod. Hij geeft nergens aan welke informatie hij aan de gemachtigde van de staatssecretaris had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het opleggen van het inreisverbod of de duur ervan. Bovendien betwist de verzoeker niet dat hij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing door de politie werd gehoord en licht hij evenmin concreet toe in welke mate hij gedurende dit gehoor niet afdoende in staat zou zijn gesteld om nuttig voor zijn belangen op te komen.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat er geen persoonlijke details worden verstrekt en dat de beslissing op eender welke vreemdeling in precair verblijf van toepassing zou kunnen zijn (zie ook punt 4.2.8.). De vage bewering dat de verzoeker niet op een serieuze wijze werd gehoord over zijn persoonlijke details, volstaat niet de genomen beslissing aan het wankelen te brengen.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

4.2.8. De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing geen enkel detail over zijn situatie vermeldt en dat deze beslissing aan elke vreemdeling in precair verblijf kan worden tegengeworpen. Immers wordt in de bestreden beslissing als volgt uiteengezet waarom de verzoeker een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd:

“Betrokkene verklaart sedert 4 maanden in België te zijn om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er geen enkele aanvraag bij de Dienst Vreemdelingzaken is geregistreerd. Alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, is het aan de betrokkene om zich te laten registreren als asielzoeker of om zijn/haar voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar te maken. Bovendien is het steeds mogelijk zich bij de Dienst Vreemdelingzaken te melden om de aanvraag te registreren. Er is dus geen sprake van een schending van artikel 3 EVRM.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht van 01.04.2023 door PZ Polbruno niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar geeft redenen op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Zwitserland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Zwitserland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Deze motieven handelen duidelijk over de specifieke situatie van de verzoeker en bovendien wordt ook ingegaan op de verklaringen die de verzoeker op 1 april 2023 aflegde.

De verzoeker betoogt nog dat, wanneer de redenering van de verweerder wordt gevolgd, uit het simpele gegeven dat men zonder visum het grondgebied betreedt en dat men geen adres heeft zou volgen dat men een inreisverbod gedurende twee jaar opgelegd krijgt. Volgens de verzoeker maakt dit een manifeste appreciatiefout uit.

De verzoeker gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Thans wordt de verzoeker geen inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd omdat hij zonder visum naar België is gekomen en/of omdat hij geen vast adres heeft. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat aan de verzoeker dergelijke zaken worden aangewreven. Wel wordt vastgesteld dat de verzoeker niet

heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Er is derhalve geen sprake in het bestreden inreisverbod van illegale binnenkomst, doch wel van verder illegaal verblijf.

Met zijn betoog maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

Waar de verzoeker aanvoert dat een inreisverbod van twee jaar zeer streng is, dient te worden opgemerkt dat de verweerder zich houdt aan de termijn, zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet dat een verwijderingsmaatregel gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien er aan de betrokkene geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, alsook wanneer een eerdere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals *in casu* voor beide situaties het geval is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

4.2.9. Het enig middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE